

[Egon Jensen.]

med den internationale valutakrise. Så bliver jeg nødt til at citere et ganske kort afsnit af finansministerens fremsættelsestale, nemlig dér, hvor finansministeren taler om, at stabiliseringspolitikken ingenlunde var ført til ende, og at det var sagt i marts måned, og så fortsætter finansministeren:

„Siden har den internationale valutauro fremskyndet den udvikling, der var på vej, og nødvendiggjort hurtig og resolut indgriben.“

Hvis det ikke er at kæde problemerne sammen, så ved jeg ikke, hvordan man kæder dem sammen.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Ja, det var jo ikke helt det, jeg spurgte om. Jeg har aldrig været i tvivl om, at det for enhver regering og også for den nuværende må være et selvfølgeligt mål at skabe balance i udenrigsøkonomien og fastholde kronens kurs, men statsministerens udtalelse til Berlingske Tidende søndag den 11. maj lyder anderledes. Der står, at statsministeren sagde, at der ikke under forhandlingerne havde været tvivl om, at kronens kurs ubetinget ville blive fastholdt, at Danmark altså ikke agter at devaluere, nedskrive kronen, som tilfældet var under regeringen Krag i 1967. Det har jo en helt anderledes håndfast klarhed, og det var den udtalelse, jeg gerne ville høre statsministerens bekræftelse på.

Haunstrup Clemmensen: Som basis for de bestandige efterlysninger fra regeringspartierne side af, hvad socialdemokratiet som landets store og største oppositionsparti egentlig ønsker i den nuværende situation, har jeg forstået, at man først og fremmest har 3 ting at stille folketinget over for. For det første en genindførelse af obligationsrationeringen, for det andet en bebrejdelse for, at de foranstaltninger, diskontoforhøjelse o. lign., der har været tale om, ikke er sat ind på et tidligere stadium, og for det tredje en bebrejdelse for, at der ikke gennemføres en kraftig forøgelse af fondsdannelserne i form af ITP til alderdomsforseggen.

Jeg vil gerne i forbindelse med hr. Ivar Nørgaards udtalelser både i hans første og andet indlæg, og ikke mindst i andet indlæg,

hvor der taltes om at regulere byggeriet ved at lægge større vægt på etagebyggeri, socialt byggeri, industribyggeri og ligefrem udtaltes en frygt for, at landbrugsbyggeriet skulle blive for stort — jeg vil gerne i den forbindelse sige, at jeg har ikke indtryk af, at det er den nervøsitet, der med landbrugets vanskeligheder for øje er den mest aktuelle. Men det centrale er jo at spørge hr. Ivar Nørgaard: er det den samlede obligationsudstedelse, der herved skal være uændret eller gøres mindre? Jeg går ud fra, at det ikke just var tanken at gøre den større. Jeg ser helt bort fra de mennesker, der som hr. Ivar Nørgaard har en tykerto på, at man kan få en fornuftigere fordeling af byggeriet ved at lade en rationeringsordning virke. Den tro har jeg ikke. Men det centrale i en økonomisk debat må da være, om den samlede mængde af obligationer skal være større eller mindre. Jeg går ud fra, at hvis den skulle være mindre, ville det belaste beskæftigelsen i byggeriet, og det er vel ikke just det, hr. Ivar Nørgaard ønsker. Hvis den derfor skal være uændret og der blot er tale om en anden fordeling inden for de forskellige dele af byggesektoren, så overstiger det langt mine evner at se, hvilke økonomiske konsekvenser der i den nuværende økonomiske situation ville kunne udledes deraf, og derfor synes jeg i og for sig, at socialdemokratiets standpunkt på disse områder er vanskeligt at forstå.

Det var næsten til at få tårer i øjnene af, når vi hørte både hr. Ivar Nørgaard og hr. J. O. Krag forklare, at der var grebet ind for sent på disse områder. Men ikke mange sekunder efter fik vi at vide, at — jeg tror, det var hr. J. O. Krag, der var meget bekymret for virkningerne af diskontoforhøjelsen både over for handlende, håndværkere og landbrugere. Jeg tror, ingen var glemt i omsorgen. Ja men så må man dog spørge sig selv: er det alligevel ikke således, at selv om man havde foretaget indgrebet tidligere, ville det også dér have virket tyngende? Er det således, at man fra socialdemokratiets side tør påstå, at man kunne have undgået en byrde for alle disse mange grupper af befolkningen? Er det ikke snarere således, at man må erkende, at byrderne under alle omstændigheder ulykkeligvis ville være nødvendige?

Må jeg ikke endelig for det tredje sige med